

otvoreno za roditelje

Kaja i ja smo se tijekom prvih dana prilagodbe najčešće igrale u bazenu s lopticama

Kako je Kaja krenula u jaslice

Rujan je mjesec koji najviše roditelja dočeka sa strepnjom. Početak je to nove pedagoške godine, i početak prilagodbe za mnogu djecu koja prvi put polaze u vrtić. Pročitajte priču jedne mame o tome kako je doživjela polazak u jaslice svoje djevojčice.

**Antonija Breškić, mama djevojčice Kaje
Dječji vrtić 'Sunce'
Zagreb**

S prvim danom rujna i moja djevojčica Kaja je krenula u jaslice. Moram priznati da se nisam, kao možda većina roditelja, jako bojala tog dana i razdoblja prilagodbe koji su nam slijedili. Kaja je vrlo rano prestala dojit i počela samostalno spavati u svom krevetiću pokazujući tako prve znakove rane samostalnosti. Po potrebi sam ja odlazila k njoj u sobu, ali budući da je vrlo rano počela spavati cijelu noć, nije bilo potrebe za povećanom brigom. Jedan od razloga što sam bila uvjerenja da će sve proći dobro s Kajom u jaslicama bio je i taj što je Kaja nakon razdoblja dojenja jednom do dva puta tjedno odlazila na čuvanje kod bake ili strine jer sam ja odlazila na posao. I to je prošlo odlično, pogotovo kod strine koja ima troje djece pa se neko od njih uvijek

igralo s Kajom. Isto tako, tijekom petog i šestog mjeseca vodila sam Kaj u vrtić po brata Luku kako bi se malo upoznala s okruženjem i atmosferom vrtića. Njezine reakcije su bile dobre. Čak je koji put dopustila tetama da je uzmu u naručje.

Tako smo i suprug i ja bili uvjereni da će se Kaja brzo prilagoditi novonastaloj situaciji. Prilagodba je započela prvog rujna točno u devet sati. Odmah ujutro za vrijeme oblačenja, Kaji sam s osmijehom na licu počela pričati priču kamo mi to idemo, kako će nam tamo biti lijepo i što ćemo sve raditi.

N aravno, bila je premala da bi me sasvim razumjela, ali sam po njezinom pozornom slušanju shvatila da je zanima to što pričam. Kad smo stigle u vrtić, u hodniku je stajala jedna slagalica veselih boja i kad je krenula prema njoj, pustila sam je da se malo poigra i razgleda kamo je to došla, a onda smo krenule prema sobi gdje su nas čekale teta Zdenka i teta Sabina.

Srećom, odgajateljice su mi već otprije bile poznate i znala sam da im svoju djevojčicu mogu mirno povjeriti. Pokazala sam Kaji njezin znak cvjetića na ormariću, izvadile smo papučiće koje su joj se jako sviđale i pospremile cipele u ormar. Onda sam i ja obula papuče, što je njoj bilo smiješno. Ustvari, cijelu tu situaciju je ona promatrala s velikim zanimanjem i kao da je čekala što će se dalje događati. Naravno, ja sam sve vrijeme imala osmijeh na licu da ona shvati da se ničega ne treba plašiti i da je sve u redu. Ušle smo zajedno u sobu u kojoj su bile odgajateljice i manji broj djece. Neki su plakali, a neki su se lijepo igrali, a ona je sve to promatrala. Tete su cijelo vrijeme bile tu, dodavale bi im igračke, upućivale osmijehe, ali su i s dozom opreza prilazile djeci, što mislim da je odlično jer bi u suprotnom mogle izazvati neočekivane reakcije kod djece.

P ustile su ih da se polako sami prilagođavaju i opušaju. Kaja i ja smo se igrale u bazenu s lopticama, pa nam je onda teta dodala vlakčić, pa loptu... i malo po malo i Kaja se udomaćila. Bitno joj je bilo da me pogledom nađe, ali ne i da se igram s njom. Taj prvi dan smo ostale pola sata do četrdeset minuta, bez suza. I sljedeći dan sam ušla s njom i tih sat vremena prosjedila na stolcu gledajući je kako se igra. Sljedećih nekoliko dana ostajala je sama po sat, dva, pa onda na ručku i na kraju i na spavanju.

Kad bih odlazila, kratko bih je i veselo pozdravila i odšetala ne osvrćući se previše, iako mi nije bilo svejedno. Prilagodba je sveukupno trajala oko desetak dana. Danas moja Kaja ulazi u sobu sama pokazujući na kvaku vrata, pruža tetama ruke i ostaje bez prigovora. Mislim da je jako bitno da roditelji prije svega pripreme sami sebe, da razumiju da je polazak u jaslice djetetu nešto sasvim novo, prvo 'pravo' svakodnevno odvajanje od roditelja, i da će mu trebati vremena za prilagodbu. Nekome više, nekome manje. Kaja je uspjela, a mislim da sam velikim dijelom i sama tome pridonijela. Povjerenje koje imam u odgajateljice svoje djevojčice može se mjeriti onim koje imam u članove svoje obitelji.